บทที่ 3

ผลการวิจัย

ในการศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ต่อปฏิกิริยาตอบสนอง เมื่อได้รับการยอมรับและเมื่อถูกปฏิเสธ ขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ร่วมการทดลอง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เบื้องต้น

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของคะแนนความโกรธ และพฤติกรรมก้าวร้าว เพื่อทดสอบอิทธิพลหลักและปฏิสัมพันธ์แบบสองทางระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับว่าส่งผลต่อการรายงานความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบอย่างไรบ้าง เมื่อพบปฏิสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบการเปรียบต่าง (Contrast) เพื่อใช้เปรียบเทียบอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวที่หนึ่งในระดับที่แตกต่างกันของตัวแปรอิสระตัวที่สอง

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (Three-way ANOVA) ของคะแนนการรายงานความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าวและการประเมินผู้อื่นทางลบ เพื่อทดสอบอิทธิพลหลักและปฏิสัมพันธ์แบบสามทางระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง เงื่อนไขการยอมรับและเพศว่าส่งผลต่อปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไรบ้าง

ตอนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ร่วมการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2550 ทำมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจำนวน 320 คน พบว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีจำนวน 87 คน (มีคะแนนไม่ต่ำกว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 73) และผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีจำนวน 85 คน (มีคะแนนระหว่างเปอร์เซ็นไทล์ที่ 1-27) รวมเป็น 172 คน ขออาสาสมัครเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 112 คน มีอายุระหว่าง 18-22 ปี (M = 19.14, SD = 1.11) ลักษณะของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลองแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลอง (N = 112)

	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	หญิง	56	50
	ชาย	56	50
อายุ	18 ปี	38	33.9
	19 ปี	41	36.6
	20 ปี	15	13.4
	21 ปี	15	13.4
	22 ปี	3	2.7
ชั้นปีการศึกษา	ชั้นปีที่ 1	73	65.2
	ชั้นปีที่ 2	21	18.8
	ชั้นปีที่ 3	15	13.4
	ชั้นปีที่ 4	3	2.6

ตารางที่ 5 (ต่อ)

	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
คณะ	วิทยาศาสตร์การกีฬา	70	62.5
	พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	12	10.7
	อักษรศาสตร์	8	7.1
	สหเวชศาสตร์	7	6.3
	วิทยาศาสตร์	4	3.6
	เศรษฐศาสตร์	4	3.6
	สถาปัตยกรรมศาสตร์	3	2.6
	รัฐศาสตร์	2	1.8
	วิศวกรรมศาสตร์	1	0.9
	จิตวิทยา	1	0.9

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เบื้องต้น

ผลการทดสอบการจัดกระทำกับตัวแปร

จากการตรวจสอบว่าผู้ร่วมการทดลองรับรู้ว่าตนได้อยู่ในกลุ่มต่อไปหรือถูกโหวตออกจากกลุ่มตามเงื่อนไขที่สุ่มให้เข้าการทดลอง ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดตอบผิดจากเงื่อนไขที่ได้รับ

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ตารางที่ 6 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบ ตามลำดับ

ตารางที่ 6

ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบ จำแนกตามเงื่อนไขการยอมรับและระดับความหลงตนเอง (n = 28)

เงื่อนไขการทดลอง	ปฏิกิริยาตอบสนอง					
	ความโกรธ		พฤติกรรมก้าวร้าว		การประเมินผู้อื่นทางลบ	
	M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
ได้รับการยอมรับ						
หลงตนเองสูง	1.38	0.54	3.86	2.02	2.24	0.79
หลงตนเองต่ำ	1.16	0.27	3.72	1.80	2.18	0.58
รวม	1.27	0.44	3.79	1.90	2.21	0.69
ถูกปฏิเสธ						
หลงตนเองสูง	2.43	1.01	6.30	2.34	3.12	0.86
หลงตนเองต่ำ	1.52	0.62	3.61	1.75	2.31	0.87
รวม	1.93	0.93	4.96	2.46	2.71	0.95

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบจะเห็นได้ว่า คนที่ถูกปฏิเสธมีคะแนนรวมของคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าวและการประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่ได้รับการยอมรับ โดยคนที่ถูกปฏิเสธและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมาก แต่คนที่ได้รับการยอมรับและมีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนความโกรธพฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเล็กน้อย

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการรายงานความโกรธ

ตารางที่ 7 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความโกรธ ทั้งนี้ การคิดคะแนนความโกรธจากมาตรวัดสภาวะอารมณ์ คิดจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมจากการตอบความรู้สึกในข้อที่เป็นคำใช้วัดความโกรธ 2 ข้อ คือ "โมโหฉุนเฉียว" และ "รู้สึกไม่เป็นมิตรกับใคร"

ตารางที่ 7

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความโกรธ จำแนกตามระดับความหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับ (n = 28)

ระดับความหลงตนเอง	เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
	ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
	M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	1.38	0.54	2.34	1.01	1.86	0.94
หลงตนเองต่ำ	1.16	0.27	1.52	0.62	1.34	0.50
รวม	1.27	0.44	1.93	0.93	1.60	0.80

จากตารางที่ 7 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความโกรธจะเห็นได้ว่า เมื่อได้รับการยอมรับ คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนความโกรธสูงกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเล็กน้อย แต่เมื่อถูกปฏิเสธ คนที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนความโกรธสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความโกรธพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 5.85$, $p < .05$ ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 และพบว่าผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 17.04$, $p < .001$ โดยคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนความโกรธสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทาง

สถิติ, $F(1, 108) = 27.73$, $p < .001$ โดยคนที่ถูกปฏิเสธมีคะแนนความโกรธสูงกว่าคนที่ได้รับการยอมรับ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความโกรธ

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (A)	1	17.04***	.000
เงื่อนไขการยอมรับ (B)	1	27.73***	.000
A X B	1	5.85*	.017
ความคลาดเคลื่อน	108	(0.44)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

*$p < .05$. ***$p < .001$.

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนความโกรธแสดงในภาพที่ 2

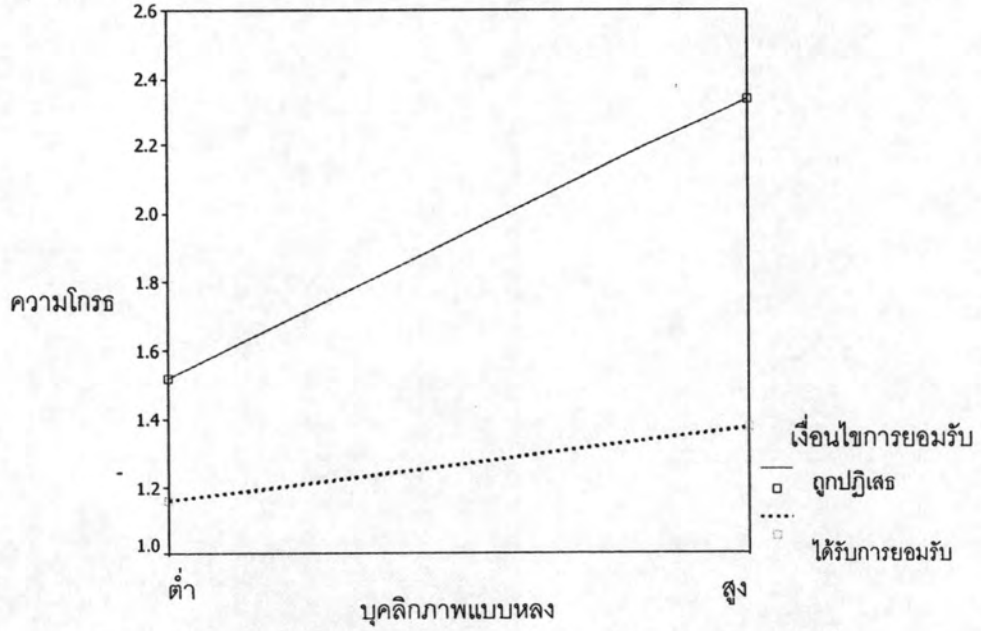

ภาพที่ 2 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนความโกรธ

สมมติฐานข้อที่ 2 เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความโกรธพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบต่อด้วยการเปรียบต่าง ผลทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนความโกรธพบว่า เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธ, $M = 2.34$, $SD = 1.01$ มากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, $M = 1.52$, $SD = 0.62$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 21.43$, $p < .001$ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธ, $M = 1.38$, $SD = 0.54$ ไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, $M = 1.16$, $SD = 0.27$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 1.46$, *ns* ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม, $M = 1.52$, $SD = 0.62$ รายงานความโกรธมากกว่าเมื่อได้รับการยอมรับจากลุ่ม, $M = 1.16$, $SD = 0.27$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 4.05$, $p < .05$ และคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม, $M = 2.34$, $SD = 1.01$ รายงานความโกรธมากกว่าเมื่อได้รับการยอมรับจากลุ่ม, $M = 1.38$, $SD = 0.54$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 29.53$, $p < .001$ แสดงผลการทดสอบการเปรียบต่างในตารางที่ 9

ตารางที่ 9

การทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนความโกรธ

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
HN-R vs LN-R	1	21.43***	.000
HN-A vs LN-A	1	1.46	.230
LN-A vs LN-R	1	4.05*	.047
HN-A vs HN-R	1	29.53***	.000
ความคลาดเคลื่อน	108	(0.44)	

หมายเหตุ HN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงถูกปฏิเสธจากกลุ่ม LN-R หมายถึง ผู้ที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำถูกปฏิเสธจากกลุ่ม HN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงได้รับการยอมรับจากกลุ่ม LN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

*$p < .05$. ***$p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว

ตารางที่ 10 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน

ตารางที่ 10

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง จำแนกตามระดับความหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับ (n = 28)

ระดับความหลงตนเอง	เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
	ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
	M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	3.86	2.01	6.30	2.36	5.08	2.50
หลงตนเองต่ำ	3.72	1.81	3.61	1.76	3.67	1.77
รวม	3.79	1.90	4.96	2.47	4.37	2.27

หอสมุดกลาง ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 10 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจะเห็นได้ว่า เมื่อได้รับการยอมรับ คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเล็กน้อย แต่เมื่อถูกปฏิเสธ คนที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 11.41$, $p < .01$ ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 และพบว่าผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 13.98$, $p < .001$ โดยคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 9.60$, $p < .01$ โดยคนที่ถูกปฏิเสธมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าคนที่ได้รับการยอมรับ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (A)	1	13.98***	.000
เงื่อนไขการยอมรับ (B)	1	9.60**	.002
A X B	1	11.41**	.001
ความคลาดเคลื่อน	108	(4.00)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

$^{**}p < .01$. $^{***}p < .001$.

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง แสดงในภาพที่ 3

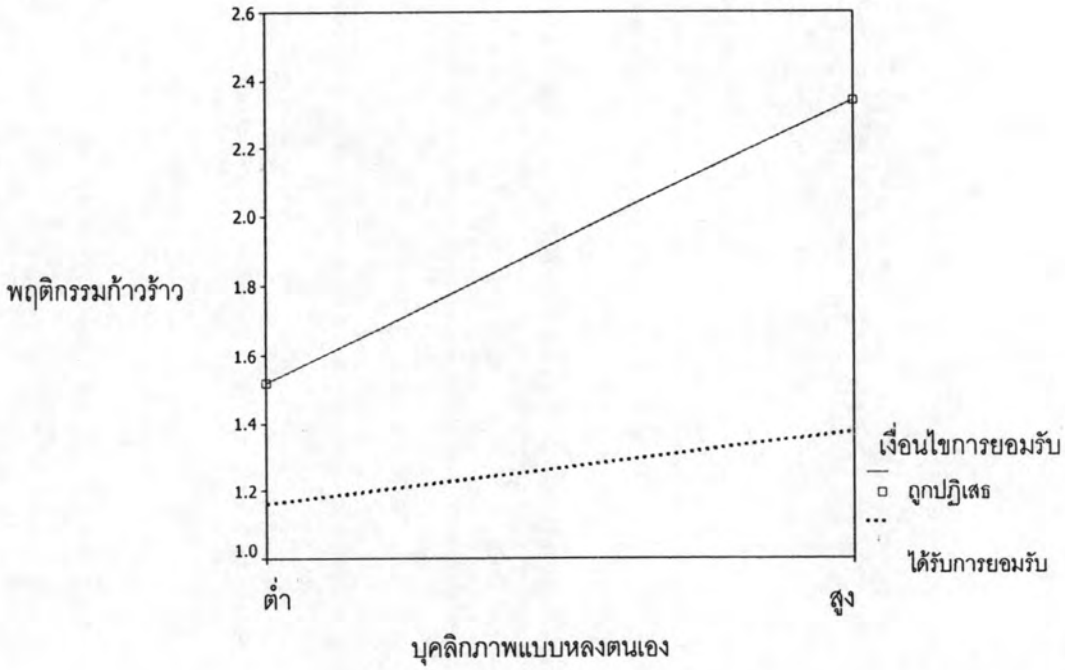

ภาพที่ 3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

ตารางที่ 12 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

ตารางที่ 12

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง จำแนกตามระดับความหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับ (n = 28)

ระดับความหลงตนเอง	เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
	ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
	M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	2.14	2.35	6.68	3.49	4.41	3.73
หลงตนเองต่ำ	2.43	2.47	2.97	2.83	2.70	2.65
รวม	2.29	2.40	4.83	3.66	3.56	3.33

จากตารางที่ 12 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจะเห็นได้ว่า เมื่อได้รับการยอมรับ คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเล็กน้อย แต่เมื่อถูกปฏิเสธ คนที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 14.02$, $p < .001$ ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 และพบว่าผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 10.29$, $p < .01$ โดยคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 22.72$, $p < .001$ โดยคนที่ถูกปฏิเสธมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าคนที่ได้รับการยอมรับ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (A)	1	10.29**	.002
เงื่อนไขการยอมรับ (B)	1	22.72***	.000
A X B	1	14.02***	.000
ความคลาดเคลื่อน	108	(7.95)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

**$p < .01$. ***$p < .001$.

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง แสดงในภาพที่ 4

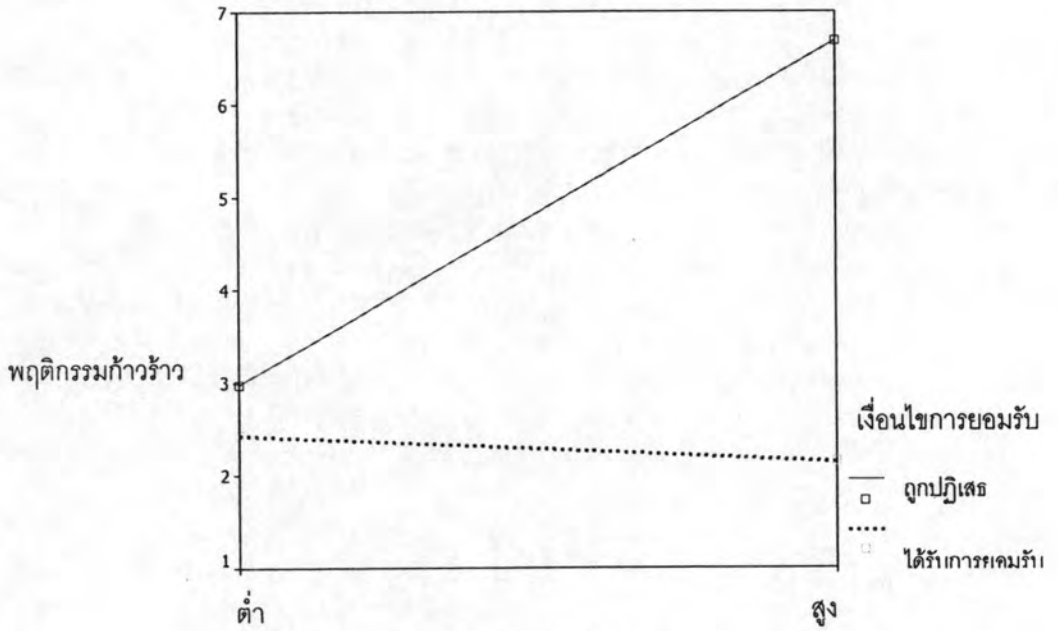

ภาพที่ 4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

สมมติฐานข้อที่ 4 เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบต่อด้วยการเปรียบต่าง ผลทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่า เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว, M = 6.30, SD =

2.36 สูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, M = 3.61, SD = 1.76 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 25.47$, $p < .001$ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว, M = 3.86, SD = 2.01 ไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, M = 3.72, SD = 1.81 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 0.07$, *ns* ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม, M = 6.30, SD = 2.36 มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเมื่อได้รับการยอมรับจากลุ่ม, M = 3.86, SD = 2.01 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 21.00$, $p < .001$ แสดงผลการทดสอบการเปรียบต่างในตารางที่ 14

ตารางที่ 14

การทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
HN-R vs LN-R	1	25.47***	.000
HN-A vs LN-A	1	0.07	.798
LN-A vs LN-R	1	0.04	.844
HN-A vs HN-R	1	21.00***	.000
ความคลาดเคลื่อน	108	(3.97)	

หมายเหตุ HN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงถูกปฏิเสธจากกลุ่ม LN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำถูกปฏิเสธจากกลุ่ม HN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงได้รับการยอมรับจากกลุ่ม LN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

***$p < .001$.

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบต่อด้วยการเปรียบต่าง ผลทดสอบการเปรียบ

ต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง พบว่า เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว, M = 6.68, SD = 3.49 สูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, M = 2.97, SD = 2.83 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 24.17$, $p < .001$ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว, M = 2.14, SD = 2.35 ไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, M = 2.43, SD = 2.47 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 0.14$, *ns* ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม, M = 6.68, SD = 3.49 มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเมื่อได้รับการยอมรับจากลุ่ม, M = 2.14, SD = 2.35 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 36.22$, $p < .001$ แสดงผลการทดสอบการเปรียบต่างในตารางที่ 15

ตารางที่ 15

การทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
HN-R vs LN-R	1	24.17***	.000
HN-A vs LN-A	1	0.14	.705
LN-A vs LN-R	1	.52	.471
HN-A vs HN-R	1	36.22***	.000
ความคลาดเคลื่อน	108	(7.95)	

หมายเหตุ HN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงถูกปฏิเสธจากกลุ่ม LN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำถูกปฏิเสธจากกลุ่ม HN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงได้รับการยอมรับจากกลุ่ม LN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

***$p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 5 คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ตารางที่ 16 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ ทั้งนี้คิดจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมจากการประเมินสมาชิกในกลุ่มของผู้ร่วมการทดลอง

ตารางที่ 16

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ จำแนกตามระดับความหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับ (n = 28)

ระดับความหลงตนเอง	เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
	ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
	M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	2.24	0.79	3.12	0.86	2.68	0.93
หลงตนเองต่ำ	2.18	0.59	2.31	0.87	2.25	0.74
รวม	2.21	0.69	2.71	0.95	2.46	0.86

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบจะเห็นได้ว่า ผู้ที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบโดยรวมสูงกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบพบว่า ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 8.60$, $p < .01$ โดยคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลการวิเคราะห์สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5 และพบว่าผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 11.38$, $p < .01$ โดยคนที่ถูกปฏิเสธมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าคนที่ได้รับการยอมรับ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 6.33$, $p < .05$ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (A)	1	8.60**	.004
เงื่อนไขการยอมรับ (B)	1	11.38**	.001
A X B	1	6.33*	.013
ความคลาดเคลื่อน	108	(0.62)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

*$p < .05$. **$p < .01$.

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ แสดงในภาพที่ 5

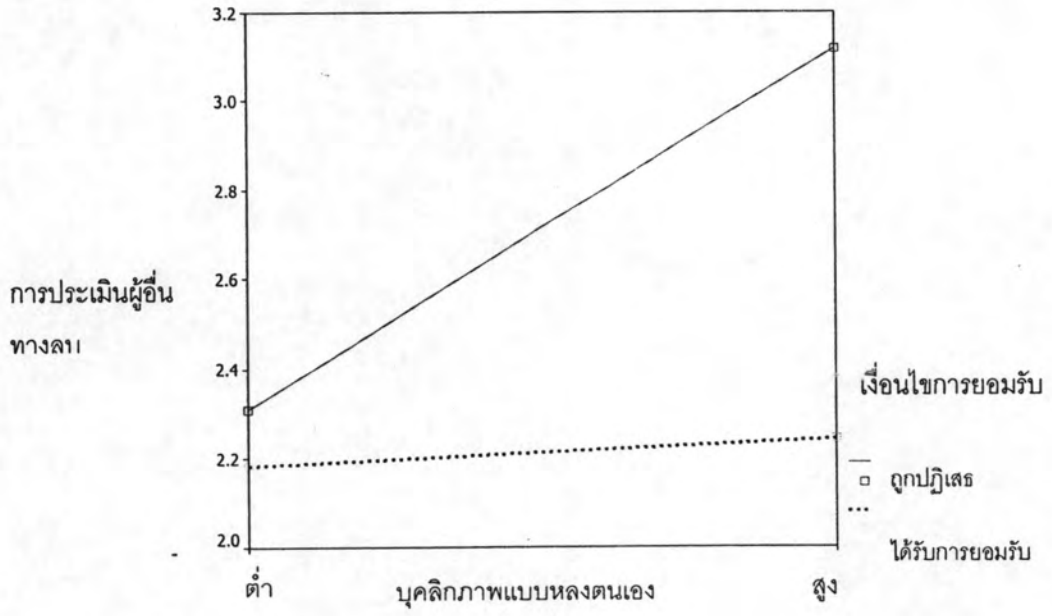

ภาพที่ 5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบต่อด้วยการเปรียบต่าง ผลทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบพบว่า เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ, $M = 3.12$, $SD = 0.86$ สูงกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, $M = 2.31$, $SD = 0.87$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 14.84$, $p < .001$ แต่เมื่อการได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ, $M = 2.24$, $SD = 0.79$ ไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ, $M = 2.18$, $SD = 0.59$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 0.86$, *ns* นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม, $M = 3.12$, $SD = 0.86$ มีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าเมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม, $M = 2.24$, $SD = 0.79$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 108) = 17.34$, $p < .001$ แสดงผลการทดสอบการเปรียบต่างในตารางที่ 18

ตารางที่ 18

การทดสอบการเปรียบต่างของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
HN-R vs LN-R	1	14.84***	.000
HN-A vs LN-A	1	0.86	.546
LN-A vs LN-R	1	0.37	.770
HN-A vs HN-R	1	17.34***	.000
ความคลาดเคลื่อน	108	(0.62)	

หมายเหตุ HN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงถูกปฏิเสธจากกลุ่ม LN-R หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำถูกปฏิเสธจากกลุ่ม HN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงได้รับการยอมรับจากกลุ่ม LN-A หมายถึง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

***$p < .001$.

วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของปฏิกิริยาตอบสนอง เพื่อต้องการทราบอิทธิพลของเพศว่าส่งผลต่อปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไร โดยในแต่ละเงื่อนไขการทดลองจะกำหนดให้มีจำนวนเพศหญิงและเพศชายเท่าๆ กัน ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความโกรธ ทั้งนี้คิดจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมจากการตอบความรู้สึกในข้อที่เป็นคำใช้วัดความโกรธ 2 ข้อ คือ "โมโหฉุนเฉียว" และ "รู้สึกไม่เป็นมิตรกับใคร" ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความโกรธ จำแนกตามระดับความหลงตนเอง เพศ และเงื่อนไขการยอมรับ (n = 14)

ระดับความหลงตนเอง		เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
		ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
		M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	หญิง	1.36	0.63	2.21	1.03	1.79	0.95
	ชาย	1.39	0.45	2.46	1.00	1.93	0.94
	รวม	1.38	0.54	2.34	1.01	1.86	0.94
หลงตนเองต่ำ	หญิง	1.18	0.25	1.50	0.56	1.34	0.45
	ชาย	1.14	0.61	1.54	0.69	1.34	0.56
	รวม	1.16	0.27	1.52	0.62	1.34	0.50
รวม	หญิง	1.27	0.48	1.86	0.89	1.56	0.77
	ชาย	1.27	0.40	2.00	0.97	1.63	0.82

จากตารางที่ 19 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของของคะแนนความโกรธโดยรวมจะเห็นได้ว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเพศชายมีคะแนนความโกรธสูงกว่าเพศหญิง คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเพศชายมีคะแนนความโกรธเท่ากับเพศหญิง เมื่อได้รับการยอมรับเพศชายและเพศหญิงมีคะแนนความโกรธเท่ากัน เมื่อถูกปฏิเสธเพศชายมีคะแนนความโกรธสูงกว่าเพศหญิง ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของเพศหญิงและเพศชายทุกเงื่อนไขใกล้เคียงกัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนความโกรธพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.08$, *ns*

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.31$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.31$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 5.69$, $p < .01$ ผลหลักของเพศไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.32$, *ns* ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 16.57$, $p < .001$ และผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 26.97$, $p < .001$ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนความโกรธ

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
เพศ (A)	1	0.32	.576
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (B)	1	16.57***	.000
เงื่อนไขการยอมรับ (C)	1	26.97***	.000
A X B	1	0.31	.576
A X C	1	0.31	.576
B X C	1	5.69**	.019
A X B X C	1	0.08	.780
ความคลาดเคลื่อน	104	(0.45)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

**$p < .01$. ***$p < .001$.

ตารางที่ 21 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

ตารางที่ 21

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง จำแนกตามระดับความหลงตนเอง เพศ และเงื่อนไขการยอมรับ (n = 14)

ระดับความหลงตนเอง		เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
		ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
		M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	หญิง	3.65	2.08	6.74	2.13	5.19	2.60
	ชาย	4.06	2.00	5.86	2.57	4.96	2.44
	รวม	3.86	2.01	6.30	2.36	5.08	2.50
หลงตนเองต่ำ	หญิง	3.27	1.35	3.26	1.18	3.26	1.24
	ชาย	4.17	2.14	3.97	2.14	4.07	2.12
	รวม	3.72	1.81	3.61	1.76	3.67	1.77
รวม	หญิง	3.46	1.73	5.00	2.45	4.23	2.24
	ชาย	4.12	2.03	4.92	2.53	4.52	2.31

จากตารางที่ 21 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงโดยรวมจะเห็นได้ว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเพศหญิงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศชาย คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเพศชายมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงเพศหญิง เมื่อได้รับการยอมรับเพศชายมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศหญิง เมื่อถูกปฏิเสธเพศหญิงมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศชาย ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของเพศหญิงและเพศชายทุกเงื่อนไขใกล้เคียงกัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.54$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 1.88$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.95$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบ

หลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 11.40$, $p < .01$ ผลหลักของเพศไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.58$, *ns* ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 13.98$, $p < .001$ และผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 9.59$, $p < .01$ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
เพศ (A)	1	0.58	.448
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (B)	1	13.98***	.000
เงื่อนไขการยอมรับ (C)	1	9.59**	.003
A X B	1	1.88	.173
A X C	1	0.95	.331
B X C	1	11.40**	.001
A X B X C	1	0.54	.463
ความคลาดเคลื่อน	104	(4.00)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

**$p < .01$. ***$p < .001$.

ตารางที่ 23 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

ตารางที่ 23

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง จำแนกตามระดับความหลงตนเอง เพศ และเงื่อนไขการยอมรับ (n = 14)

ระดับความหลงตนเอง		เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
		ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
		M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	หญิง	1.93	2.40	6.86	3.37	4.39	3.81
	ชาย	2.36	2.37	6.50	3.72	4.43	3.76
	รวม	2.14	2.35	6.68	3.49	4.41	3.73
หลงตนเองต่ำ	หญิง	1.93	1.33	1.80	1.85	1.87	1.58
	ชาย	2.93	3.22	4.14	3.21	3.54	3.21
	รวม	2.43	2.47	2.97	2.83	2.70	2.65
รวม	หญิง	1.93	1.90	4.33	3.71	3.13	3.16
	ชาย	2.64	2.79	5.32	3.61	3.98	3.47

จากตารางที่ 23 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงโดยรวมจะเห็นได้ว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเพศชายมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศหญิง คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเพศชายมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงเพศหญิง เมื่อได้รับการยอมรับเพศชายมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศหญิง เมื่อถูกปฏิเสธเพศชายมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเพศหญิง ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของเพศหญิงและเพศชายทุกเงื่อนไขใกล้เคียงกัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 1.01$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีไม่นัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 2.40$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.07$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 14.29$, $p < .001$ ผลหลักของเพศ

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 2.61$, *ns* ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 10.49$, $p < .01$ และผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 23.16$, $p < .001$ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวคิดจากการให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
เพศ (A)	1	2.61	.109
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (B)	1	10.49**	.002
เงื่อนไขการยอมรับ (C)	1	23.16***	.000
A X B	1	2.40	.125
A X C	1	0.07	.794
B X C	1	14.29***	.000
A X B X C	1	1.01	.317
ความคลาดเคลื่อน	104	(7.80)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

**$p < .01$. ***$p < .001$.

ตารางที่ 25 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ ทั้งนี้คิดจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมจากการประเมินสมาชิกในกลุ่มของผู้ร่วมการทดลอง

ตารางที่ 25

มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ จำแนกตามระดับความหลงตนเอง เพศ และเงื่อนไขการยอมรับ (n = 14)

ระดับความหลงตนเอง		เงื่อนไขการยอมรับ				รวม	
		ได้รับการยอมรับ		ถูกปฏิเสธ			
		M	*SD*	*M*	*SD*	*M*	*SD*
หลงตนเองสูง	หญิง	2.29	0.99	3.15	0.95	2.72	1.05
	ชาย	2.20	0.56	3.09	0.80	2.64	0.82
	รวม	2.24	0.79	3.12	0.86	2.68	0.93
หลงตนเองต่ำ	หญิง	2.10	0.51	2.09	0.74	2.10	0.62
	ชาย	2.26	0.66	2.53	0.96	2.40	0.82
	รวม	2.18	0.59	2.31	0.87	2.25	0.74
รวม	หญิง	2.20	0.78	2.62	0.99	2.41	0.91
	ชาย	2.23	0.60	2.81	0.91	2.52	0.82

จากตารางที่ 25 เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบโดยรวมจะเห็นได้ว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเพศหญิงมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าเพศชาย คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเพศชายมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงเพศหญิง เมื่อได้รับการยอมรับเพศชายมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าเพศหญิง เมื่อถูกปฏิเสธเพศชายมีคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบสูงกว่าเพศหญิง ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของเพศหญิงและเพศชายทุกเงื่อนไขใกล้เคียงกัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบพบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 1.81$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 1.60$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.28$, *ns* ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 6.25$, $p < .05$ ผลหลักของเพศไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 0.58$, *ns* ผลหลักของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 8.49$, $p < .01$ และ

ผลหลักของเงื่อนไขการยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 104) = 11.24$, $p < .01$ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบ

แหล่งความแปรปรวน	*df*	*F*	*p*
เพศ (A)	1	0.58	.450
บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (B)	1	8.49**	.004
เงื่อนไขการยอมรับ (C)	1	11.24**	.001
A X B	1	1.60	.209
A X C	1	0.28	.596
B X C	1	6.25*	.014
A X B X C	1	1.81	.671
ความคลาดเคลื่อน	104	(0.62)	

หมายเหตุ ค่าตัวเลขในวงเล็บเป็นค่า *MSE*

*$p < .05$. **$p < .01$.

สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรแปรแบบสามทางของคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบ ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสามด้านนี้ และผลยังยืนยันอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและการได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิเสธที่มีต่อการรายงานความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าวและการประเมินผู้อื่นทางลบ

ตารางที่ 27

สรุปการทดสอบสมมติฐาน

ข้อที่	สมมติฐานการวิจัย	ผลการวิเคราะห์
1	บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการรายงานความโกรธ	สนับสนุน
2	เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ	สนับสนุน
3	บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว	สนับสนุน
4	เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ	สนับสนุน
5	คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ	สนับสนุน